

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1963

Warszawa, dnia 30 lipca 1963 r.

Nr 8

SPIS TREŚCI

Dział A

Str.

- Poz. 64 — uchwała Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych i Rady Głównej Naczelnej Organizacji Technicznej z dnia 31 maja 1963 r. w sprawie dalszego rozszerzenia współdziałania i zwiększenia udziału związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych NOT w realizacji planów postępu technicznego, wzrostu wydajności pracy, obniżki kosztów i w doskonaleniu kwalifikacji zawodowych kadr 106

Dział B

- Poz. 65 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie postępowania spornego przed Urzędem Patentowym oraz w sprawie utworzenia i organizacji Komisji Odwoławczej przy Urzędzie Patentowym oraz postępowania przed tą Komisją (wyciąg) 110
- „ 66 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie utworzenia i organizacji Komisji Rozjemczej przy Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz postępowania przed tą Komisją 111
- „ 67 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 kwietnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie ogólnych warunków higieniczno-sanitarnych w nowo budowanych lub przebudowywanych zakładach przemysłowych 114
- „ 68 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej 114
- „ 69 — uchwała Rady Państwa z dnia 27 kwietnia 1963 r. zmieniająca uchwałę z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie stanowisk i uposażeń sędziów oraz innych pracowników Sądu Najwyższego 115
- „ 70 — uchwała Nr 108 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie zasad współpracy pomiędzy szkołami wyższymi a jednostkami organizacyjnymi gospodarki uspołecznionej (wyciąg) 115
- „ 71 — uchwała Nr 109 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie zasad współpracy pomiędzy placówkami naukowymi Polskiej Akademii Nauk a jednostkami organizacyjnymi gospodarki uspołecznionej (wyciąg) 117
- „ 72 — uchwała Nr 124 Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1963 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu plac przedsiębiorstw uspołecznionych wykonywanej przez banki 119
- „ 73 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 25 kwietnia 1963 r. w sprawie szczegółowych zasad zaliczania lat pracy do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat w instytucjach naukowo-badawczych 119

DZIAŁ A

64

UCHWAŁA**PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
I RADY GŁÓWNEJ NACZELNEJ ORGANIZACJI TECHNICZNEJ**

z dnia 31 maja 1963 r.

w sprawie dalszego rozszerzenia współdziałania i zwiększenia udziału związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych NOT w realizacji planów postępu technicznego, wzrostu wydajności pracy, obniżki kosztów i w doskonaleniu kwalifikacji zawodowych kadr.

Współpraca związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych, zapoczątkowana od pierwszych chwil powstania Polski Ludowej, rozwijała się w ostatnich 4 latach w oparciu o uchwały IV i X Plenum Komitetu Centralnego PZPR, a także wspólne porozumienie CRZZ—NOT z czerwca 1959 r. Współpraca ta przyniosła już znaczne osiągnięcia, wśród których na czoło wysuwa się wspólnie zorganizowany IV Kongres Techników Polskich i współdziałanie obydwu organizacji w realizacji jego uchwał.

Praktyczną platformą coraz ściślejszej współpracy poszczególnych ogniw organizacyjnych związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych jest wspólny udział w rozwiązywaniu zadań w zakresie realizacji planów gospodarczych, w szczególności planów postępu technicznego.

Szybki proces socjalistycznej przebudowy kraju w warunkach dokonującej się w świecie rewolucji technicznej stawia przed naszą gospodarką nowe, coraz to trudniejsze zadania. Tylko przez szeroko stosowaną nowoczesną technikę i racjonalną organizację pracy, wprowadzenie maszyn i urządzeń o najnowszych rozwiązaniach konstrukcyjnych, stosowanie najbardziej nowoczesnych technologii procesów produkcyjnych, wprowadzanie mechanizacji i automatyzacji — opierając się na wysoko kwalifikowanych kadrach technicznych i robotniczych — można osiągnąć potrzebną ilościowo, taną i dobrą produkcję, która decyduje o tempie rozwoju ekonomicznego kraju, a tym samym o wzroście dochodu narodowego i poziomie życia ludzi pracy.

III Zjazd PZPR oraz IV i X Plenum KC PZPR zapoczątkowały nowy etap walki o socjalistyczną rekonstrukcję techniczną, stanowiącą dźwignię wszechstronnego i szybkiego rozwoju gospodarki, poważnego wzrostu produkcji przemysłowej i rolniczej.

W oparciu o perspektywiczne plany rozwoju gospodarczego kraju — uchwały partii i rządu określają kierunki i zadania w dziedzinie postępu technicznego. Pomyślne wykonanie tych zadań może być uwieńczone pełnym sukcesem tylko przy maksymalnym wykorzystaniu twórczej inicjatywy załóg, przy stałym zacieśnianiu współpracy między kadrą robotniczą, techniczną i naukową. Wymaga to dalszego pogłębienia współpracy związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT.

Powołanie samorządu robotniczego rozszerzyło

współdziałanie załóg w zarządzaniu zakładami pracy. Ostatnio, zgodnie z uchwałami V Kongresu Związków Zawodowych, wprowadzono do składu KSR przedstawicieli zakładowych kół stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT oraz ZMS. Zwiększyło to zakres zadań i odpowiedzialności związków zawodowych i pozostałych organizacji oraz całego aktywu społecznego za rozwój zakładów i wykonanie przez nie zadań produkcyjnych oraz za osiąganie najkorzystniejszych wyników ekonomicznych.

Związki zawodowe, organy samorządu robotniczego oraz stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT powinny zwracać szczególną uwagę na realizację zakładowych planów rozwoju techniki, na mechanizację robót ciężkich i pracochłonnych oraz transportu we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej. Ma to na celu osiągnięcie wzrostu wydajności pracy przy jednoczesnym zmniejszeniu wysiłku fizycznego robotników i poprawie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy.

Postawione w planie 5-letnim zadania szybkiego rozwoju gospodarki narodowej nakładają na organizacje związkowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT większe niż dotychczas obowiązki wzajemnej koordynacji swojej działalności oraz wymagają wzmoczenia wysiłków dla maksymalnego wykorzystania wszystkich rezerw produkcyjnych. Dla osiągnięcia tego celu niezbędne jest skierowywanie aktywności mas pracujących na świadome działanie w zakresie pełnej realizacji planów postępu technicznego w przemyśle i innych działach naszej ekonomiki oraz rozwijanie wynalazczości i racjonalizacji.

W związku z tym konieczna jest coraz ściślejsza współpraca związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT na wszystkich odcinkach. Przede wszystkim powinna ona zmierzać do umacniania roli i podnoszenia poziomu pracy samorządu robotniczego, społecznej kontroli wykonania zadań planu, wprowadzania postępu technicznego i organizacyjnego, realizacji każdego słusznego pomysłu racjonalizatorskiego oraz inicjatyw i zobowiązań podejmowanych w ramach współzawodnictwa pracy.

Sprawy te znalazły wyraz w obradach i uchwałach V Kongresu Związków Zawodowych oraz IV Kongresu Techników Polskich.

Biorąc pod uwagę nowe zadania i nowe warunki, wymagające rozszerzenia i pogłębienia współpracy związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT — Plenum Cen-

tralnej Rady Związków Zawodowych i Rada Główna Naczelnej Organizacji Technicznej ustalają odpowiednie zasady i kierunki działania.

I

Centralna Rada Związków Zawodowych i Rada Główna Naczelnej Organizacji Technicznej uznają za konieczne rozszerzenie i pogłębienie współpracy na wszystkich szczeblach organizacyjnych.

1. Podstawową jednostką w realizacji postępu technicznego, rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa, wynalazczości i racjonalizacji jest zakład pracy, który staje się jednocześnie zasadniczym terenem współpracy obu organizacji.

Zakładowe organizacje związkowe i koła stowarzyszeń naukowo-technicznych powinny koncentrować swój wysiłek na zabezpieczeniu realizacji zadań techniczno-gospodarczych nakreślonych w planach techniczno-przemysłowo-finance- sowych.

Realizacja zakładowych planów postępu technicznego przebiega w wielu zakładach z dużym opóźnieniem, spowodowanym głównie brakiem organizacyjnego zabezpieczenia realizacji poszczególnych elementów planów oraz formalnym nieraz traktowaniem tych spraw przez niektóre ogniwa administracji gospodarczej. Niedostateczna jest jeszcze kontrola społeczna w tym zakresie.

Dlatego też potrzebny jest wzrost społecznej aktywności, szczególnie organów samorządu robotniczego i stowarzyszeń technicznych NOT.

W związku z tym konieczne jest dokonywanie systematycznej, społecznej kontroli realizacji poszczególnych etapów planu w każdym zakładzie przy jednoczesnej jego aktualizacji i wzbogacaniu o nowe elementy.

Współdziałanie zakładowych organizacji związkowych i kół stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT skoncentruje się przede wszystkim na:

- aktywnym udziale w opracowywaniu, realizacji i kontroli wykonania zakładowych planów rozwoju techniki,
- stałym doskonaleniu organizacji pracy, zapewnianiu wzrostu wydajności, polepszeniu jakości i obniżki kosztów produkcji,
- doksztalcaniu i podnoszeniu kwalifikacji załóg przez szkolenie robotników oraz inżynierów i techników,
- właściwym rozmieszczeniu i wykorzystaniu kadry technicznej zgodnie z jej kwalifikacjami,
- polepszeniu warunków bezpieczeństwa i higieny pracy i uwzględnianiu ich w planie techniki i produkcji,
- rozwijaniu socjalistycznego współzawodnictwa pracy,
- podnoszeniu kultury technicznej załóg, rozwijaniu i właściwym wykorzystywaniu informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej w zakładzie pracy oraz upowszechnianiu czytelnictwa i prasy fachowej,
- organizowaniu pomocy dla klubów techniki i racjonalizacji,
- wymianie i upowszechnianiu doświadczeń między zakładami, szczególnie w zakresie racjonalizacji i wynalazczości,

— organizowaniu brygad racjonalizatorskich, które miałyby za zadanie rozwiązywanie problemów techniczno-organizacyjnych i przedsięwzięć związanych z wprowadzeniem nowej techniki,

— właściwej i oszczędnej gospodarce energią i urządzeniami oraz materiałami stosowanymi w produkcji.

2. Dla stworzenia odpowiednich warunków i pełnego włączenia się stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT do wykonania tych zadań — V Kongres Związków Zawodowych podjął uchwałę o wprowadzeniu przedstawicieli zakładowych kół SNT NOT w skład konferencji samorządu robotniczego.

Zakładowe koła SNT NOT, biorąc udział w pracach samorządu robotniczego, skoncentrują swoją działalność w szczególności na:

— współpracy w przygotowaniu sesji konferencji samorządu robotniczego, przygotowaniu koreferatów i formułowaniu wniosków na posiedzenia tych konferencji, zwłaszcza w zakresie rozwoju techniki,

— pomocy w opracowywaniu planów rozwoju techniki i aktywnym udziale w ich realizacji,

— współdziałaniu w realizacji zadań w zakresie produkcji eksportowej i antyimportowej,

— włączaniu inżynierów i techników do brygad pracy socjalistycznej, zapewnianiu tym brygadam aktywnej pomocy i sprawowaniu nad nimi opieki,

— udziale w pracach zespołów racjonalizatorskich i komisji problemowych powoływanych przez kierownictwo gospodarcze i samorząd robotniczy,

— współdziałaniu w podnoszeniu kwalifikacji i kultury technicznej załóg,

— współudziale w sprawowaniu systematycznej, społecznej kontroli nad rozwojem techniki, wynalazczości i racjonalizacji oraz prawidłowością gospodarki środkami przeznaczonymi na ten cel,

— zapewnieniu szerokiego udziału inżynierów i techników w społecznej działalności w zakresie BHP,

— współudziale w sprawowaniu kontroli społecznej nad całokształtem gospodarki w zakładzie.

Plenum CRZZ i Rada Główna NOT uznają za słuszne, aby organy samorządu robotniczego przy czynnym udziale rady zakładowej i koła stowarzyszenia naukowo-technicznego NOT przeprowadzały w odpowiednim terminie, począwszy już od roku bieżącego, dwa razy w roku kontrolę realizacji wszystkich pozycji zakładowych planów postępu technicznego. Konferencje samorządu robotniczego powinny wysłuchać i przedyskutować sprawozdanie dyrektora zakładu z wykonania zakładowych planów postępu technicznego za rok ubiegły i okres bieżący oraz informację o projekcie zakładowego planu postępu technicznego na rok następny w obowiązującym okresie przygotowawczym planu. Koło zakładowe stowarzyszenia naukowo-technicznego NOT przygotowuje dla rady robotniczej lub KSR koreferat, oceniający stan realizacji zakładowego planu postępu technicznego oraz wysuwa wnioski,

zmierzające do wzbogacenia planu i zabezpieczenia jego pełnej realizacji.

3. Jednym z podstawowych zadań organów samorządu robotniczego, organizacji związkowych i stowarzyszeń NOT jest działanie na rzecz masowego rozwoju racjonalizacji i wynalazczości pracowniczej.

Rozwój przedsiębiorstwa, a szczególnie pełne wykorzystanie mocy produkcyjnej, uzyskanie wyższych wyników produkcyjnych, a także uruchomienie i rozwój produkcji eksportowej i antyimportowej, polepszanie jakości produkcji, realizacja planu rozwoju techniki w zakładzie pracy zależy nie tylko od działalności kadry inżyniersko-technicznej i organów samorządu robotniczego, lecz w poważnej mierze od aktywnej postawy całej załogi. W postępie technicznym załoga powinna widzieć najskuteczniejszy sposób podnoszenia wydajności pracy, a przez to polepszenie swoich warunków życia.

Odpowiedzialność za wprowadzanie nowej techniki spoczywa przede wszystkim na administracji gospodarczej. Natomiast podstawowym zadaniem samorządu robotniczego, organizacji związkowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT jest rozwijanie organizatorskiej działalności w kierunku pobudzania inicjatywy załóg w zakresie wynalazczości i racjonalizacji, wprowadzania nowej techniki oraz lepszej organizacji pracy.

Obok odpowiedzialności administracji gospodarczej za zabezpieczenie warunków rozwoju wynalazczości i racjonalizacji w zakładzie — związki zawodowe i NOT ponoszą społeczną współodpowiedzialność za rozwój tego ruchu.

Działalność wynalazców i racjonalizatorów koncentruje się głównie w klubach techniki i racjonalizacji. Zadaniem ich jest rozwijanie twórczości racjonalizatorskiej, zbliżanie zagadnień technicznych do załóg, propaganda nowej techniki i ruchu racjonalizatorskiego, udzielanie pomocy wynalazcom i racjonalizatorom w opracowywaniu, rozpatrywaniu i wprowadzaniu do produkcji ich pomysłów. Zadaniem KTiR jest również organizowanie wymiany doświadczeń racjonalizatorów, konkursów racjonalizatorskich, społecznych przeglądów racjonalizatorskich, a także przeprowadzanie społecznej kontroli w zakresie zatwierdzania i wprowadzania w życie projektów wynalazczych i racjonalizatorskich.

Organizacje związkowe i organizacje techniczne powinny otoczyć szczególną opieką KTiR, traktować je jako jeden z instrumentów rozwijania racjonalizacji, wynalazczości i techniki. Sprawują one wspólnie nadzór i opiekę nad pracą i rozwojem KTiR. W szczególności zagadnienia społeczno-organizacyjne, stwarzanie odpowiedniego klimatu oraz troska o zabezpieczenie odpowiednich środków technicznych i finansowych w planach zakładów, zapewnianie masowości ruchowi racjonalizacji i wynalazczości i upowszechnianie osiągnięć racjonalizatorów i wynalazców należy do zadań organizacji związkowych. Opieka nad działalnością techniczną, instruktaż techniczny i wszechstronna pomoc fachowa należą do organizacji stowarzyszeniowych NOT.

Koła zakładowe stowarzyszeń naukowo-tech-

nicznych NOT powinny skierowywać działalność KTiR na węzłową problematykę danego zakładu.

Organizacje związkowe i stowarzyszeniowe NOT czuwają, aby Kluby Techniki i Racjonalizacji spełniały jak najlepiej swoje zadania. Wspólna działalność organizacji związkowych i notowskich na tym polu, wspólna opieka i kierownictwo powinny doprowadzić do tego, by KTiR stały się faktycznym ośrodkiem dyskusji nad problemami technicznymi, wynikającymi z planów rozwoju techniki, by stały się rzeczywistymi ośrodkami promieniowania myśli i kultury technicznej na całą załogę, by pobudzały i rozwijały zainteresowania techniczne robotników, by stały się one miejscem kształtowania nowych stosunków między personelem technicznym i robotnikami.

4. W obecnej sytuacji ekonomicznej, wobec licznych jeszcze słabości w gospodarce materiałowej, występuje istotna potrzeba szerszego wprowadzania postępu technicznego w dziedzinie materiałowej, większego zainteresowania problematyką oszczędnego gospodarowania materiałami i zwrócenia na nią baczniejszej niż dotąd uwagi kadry technicznej przy projektowaniu konstrukcji i technologii wyrobów.

Pełne wykorzystanie rezerw niezbędne jest w szczególności przy gospodarowaniu paliwami i energią. Wdrażanie postępu technicznego powinno przynieść przede wszystkim zmniejszenie jednostkowego zużycia paliw i energii, zaś na odcinku inwestycyjnym — planowe i ekonomicznie uzasadnione zastępowanie urządzeń o dużej energochłonności przez bardziej efektywne.

Z przedstawionych kierunków współdziałania wynikają szczegółowe zadania dla kół zakładowych stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT.

5. Koła zakładowe stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT — niezależnie od podstawowej działalności w dziedzinie doskonalenia kwalifikacji inżynierów i techników — powinny współdziałać i udzielać wszechstronnej pomocy administracji i organizacjom związkowym w podwyższaniu kwalifikacji kadry robotniczej. Konieczne jest — w oparciu o analizę perspektywicznych założeń rozwojowych każdego zakładu, przewidywanych nowych uruchomień i profilu produkcji — spowodowanie opracowania planu zabezpieczenia potrzeb kadrowych.

Ogniwa związków zawodowych oraz SNT NOT powinny dążyć w każdym przedsiębiorstwie do wprowadzania planowego systemu podnoszenia kwalifikacji zawodowych kadr oraz do skoordynowania działalności i zacieśniania współpracy ośrodków naukowych z przemysłem.

Rady zakładowe wspólnie z kołami zakładowymi stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT będą działać na rzecz właściwego rozmieszczenia i wykorzystania kadr technicznych. Koła zakładowe SNT NOT będą wspólnie z organami samorządu robotniczego przeprowadzać analizę zgodności wykonywanej pracy inżynierów i techników z posiadanymi kwalifikacjami.

6. Współpraca rad zakładowych i kół zakładowych SNT NOT realizowana jest na podstawie okresowych planów współdziałania — ustalanych

na wspólnych posiedzeniach. Dokonują one również oceny realizacji zadań ustalonych w tych planach.

II

Problemy rozwoju techniki, ruchu wynalazczego i racjonalizacji wymagają ścisłej współpracy organizacji związkowych i stowarzyszeniowych na szczeblu wojewódzkim.

1. Wojewódzkie komisje związków zawodowych współdziałają z wojewódzkimi komitetami porozumiewawczymi NOT w zakresie opiniowania planów gospodarczych rozwoju regionu, jak również wszelkich zagadnień związanych z rozwojem racjonalizacji i wynalazczości, popularyzacji techniki, podnoszeniem poziomu kultury technicznej, rozmieszczeniem szkół zawodowych itp.

Współdziałanie WKZZ i WKP NOT jest prowadzone na podstawie wspólnie ustalanych okresowych planów działania. Obydwie organizacje co najmniej raz w roku odbywają wspólne posiedzenia dla oceny realizacji ustalonych planów.

2. Dla przeprowadzenia badań, przygotowania analiz, materiałów, wniosków i ocen dotyczących rozwoju racjonalizacji i wynalazczości na terenie województwa — WKZZ i WKP NOT powołują wspólnie Komisję Racjonalizacji i Wynalazczości o charakterze opiniodawczo-doradczym. Do zadań komisji należy opracowanie opinii i wniosków, zwłaszcza w zakresie:

— rozwoju i upowszechniania ruchu wynalazczo-racjonalizatorskiego,

— zapewnienia warunków, udzielania pomocy wynalazcom i racjonalizatorom oraz klubom techniki i racjonalizacji, organizowania i kontroli społecznych przeglądów techniki i racjonalizacji,

— popularyzacji i upowszechniania osiągnięć racjonalizatorów i wynalazców, techników i naukowców,

— podnoszenia poziomu kultury technicznej załóg robotniczych.

Wspólne komisje są zlokalizowane w zasadzie przy WKP NOT, która wspólnie z WKZZ zabezpieczy środki budżetowe na pokrycie ich działalności.

Komisje racjonalizacji i wynalazczości działają na podstawie regulaminu uchwalonego przez WKZZ i WKP NOT i dostosowanego do potrzeb oraz warunków województwa.

3. Zarządy okręgowe związków branżowych współpracują z właściwymi oddziałami stowarzyszeń naukowo-technicznych w zakresie rozwoju techniki, racjonalizacji i wynalazczości, podnoszenia kwalifikacji kadr swojej branży oraz innych zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Współdziałanie to powinno się rozwijać na podstawie wspólnie przyjętych planów działania, skierowanych głównie na pomoc dla zakładowych ogniw związków zawodowych i SNT, organów samorządu robotniczego oraz KTiR. Zarządy okręgowe związków zawodowych i oddziały SNT NOT — w zależności od potrzeb — powołują stałe lub czasowe komisje

problemowe dla wykonania określonych zadań. Wspólne posiedzenia dla oceny wyników współpracy i omawiania dalszych planów działania odbywają się nie mniej niż raz w roku.

Organizacje związkowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT powinny wzmoczyć swoją organizatorską działalność, by realizować w praktyce uchwałę V Kongresu Związków Zawodowych i IV Kongresu Techników Polskich i doprowadzić do zorganizowania w każdym większym i średnim zakładzie koła stowarzyszenia technicznego NOT i KTiR, a w przypadkach uzasadnionych organizować kluby międzyzakładowe.

Wobec odmiennej struktury organizacyjnej związków zawodowych i SNT — w przypadkach koniecznych — oddziały branżowe związków zawodowych powinny współdziałać z kilkoma oddziałami SNT NOT. W tych przypadkach WKP NOT, w porozumieniu z zainteresowanymi stowarzyszeniami, określi formę tej współpracy.

III

1. Prawidłowy rozwój gospodarki narodowej w poszczególnych gałęziach i resortach wymaga czynnego udziału organizacji związkowych i technicznych w przygotowaniu i opracowaniu resortowych planów gospodarczych. Powinno się to przejawiać szczególnie w udziale obu branżowych organizacji w dyskusjach na kolegiach ministerstw, jak i przy ustalaniu resortowych — rocznych i wieloletnich — planów gospodarczych, lokalizowania inwestycji, planowania wzrostu wydajności pracy itp.

2. Zarządy główne związków zawodowych i zarządy główne stowarzyszeń technicznych NOT współdziałają ze sobą we wszystkich sprawach związanych z rozwojem gospodarki i techniki oraz w sprawach socjalno-bytowych kadr inżynierjno-technicznych. Przedmiotem szczególnego zainteresowania zarządów głównych związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych powinno być współdziałanie z kierownikiem resortu w pracy nad:

— kształtowaniem perspektywicznych i rocznych planów rozwoju techniki,

— podnoszeniem poziomu kultury technicznej,

— planowaniem rozmieszczania i wykorzystaniem kadr technicznych,

— rozwojem racjonalizacji i wynalazczości,

— szkoleniem fachowym i rozwojem czytelnictwa literatury fachowej,

— wymianą osiągnięć i doświadczeń technicznych,

— organizowaniem współpracy ośrodków naukowych z przemysłem.

Współdziałanie to, zgodnie z uchwałami V Kongresu Związków Zawodowych, powinno zmierzać do konkretyzacji i zapewnienia efektywniejszych form i metod pomocy dla niższych ogniw organizacyjnych, a szczególnie dla zakładów pracy. Dlatego też CRZZ i Rada Główna NOT uważają za słuszną zorganizować i zapewnić w 1963 r. szczególną pomoc i opiekę organizacji związkowych i notowskich nad 750—1000

zakładami pracy, mającymi kluczowe znaczenie dla rozwoju techniki w całej gospodarce narodowej i dalej tę akcję rozszerzać.

3. Dla realizacji niniejszej uchwały zarządy główne związków zawodowych i SNT określają — w zależności od specyfiki swoich branż — sposób współdziałania oraz będą ustalać wspólne okresowe plany działania i odbywać w tym celu wspólne posiedzenia — nie rzadziej niż raz w roku.

4. Celowe jest, aby zarządy główne związków zawodowych i stowarzyszeń NOT powoływały wspólne komisje, zespoły stałe lub czasowe, dla wykonywania określonych zadań.

Dotychczasowa praktyka czynnego, obustronnego udziału przedstawicieli instancji związków zawodowych i SNT NOT w bieżących pracach obu organizacji wskazuje na celowość dążenia do tego, by przedstawiciele stowarzyszeń naukowo-technicznych wchodzili w skład instancji związkowych i odwrotnie, by przedstawiciele instancji związkowych wchodzili w skład kierownictwa odpowiednich ogniw organizacyjnych stowarzyszeń.

IV

1. Prezydium CRZZ współdziała z Zarządem NOT w zakresie wszystkich zagadnień stanowiących przedmiot wspólnych zainteresowań. Przynajmniej raz w roku Prezydium CRZZ i Zarząd NOT — na wspólnym posiedzeniu — oceniać będą przebieg i wyniki współdziałania na wszystkich szczeblach oraz wytyczać kierunki dalszego rozwoju współpracy i ustalać plany wspólnego działania.

2. Dla opracowania i przygotowania materiałów, wniosków i opinii dotyczących problemów

rozwoju techniki, ruchu wynalazczego i racjonalizatorskiego, powołuje się wspólną komisję do spraw techniki, racjonalizacji i wynalazczości o charakterze opiniodawczo-doradczym dla CRZZ i Zarządu NOT. Komisja powinna składać się z działaczy NOT, związków zawodowych, pracowników nauki, twórców nowej techniki, wynalazców, racjonalizatorów, działaczy KTiR itp. Komisja będzie działać przy CRZZ — w oparciu o regulamin ustalony dla niej przez Prezydium CRZZ i Zarząd NOT.

3. Prezydium CRZZ i Zarząd NOT zobowiązane są do opracowywania, w oparciu o niniejszą uchwałę, planów współdziałania na okresy roczne.

4. Wspólne posiedzenie plenarne Centralnej Rady Związków Zawodowych i Rady Głównej Naczelnej Organizacji Technicznej zobowiązuje instancje związkowe oraz stowarzyszenia techniczne NOT do przeanalizowania dotychczasowej współpracy i dokonania oceny dotychczasowego udziału w realizacji zadań wytyczonych przez IV i X Plenum partii oraz przez IV Kongres Techników Polskich i V Kongres Związków Zawodowych, jak również do dokonania oceny przygotowań i przebiegu sesji KSR poświęconych zakładowym planom postępu technicznego i ustalenia wspólnych planów działania w tym zakresie.

* * *

CRZZ i Rada Główna NOT apelują do wszystkich załóg, do organów samorządów robotniczych, do organizacji związkowych i notowskich, by zespoliły swe wysiłki dla realizacji zadań wytyczonych przez partię i rząd, by zacieśniły współdziałanie wszystkich robotników, inżynierów i techników dla jak najlepszego realizowania naszych planów rozwojowych — dla dobra ludzi pracy i zbudowania Polski socjalistycznej.

DZIAŁ B

65

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1963 r.

w sprawie postępowania spornego przed Urzędem Patentowym oraz w sprawie utworzenia i organizacji Komisji Odwoławczej przy Urzędzie Patentowym oraz postępowania przed tą Komisją.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 kwietnia 1963 r. Nr. 16, poz. 84)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 122 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Postępowanie sporne przed Urzędem Patentowym.

§ 1. Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwany dalej Urzędem Patentowym, rozpoznaje sprawy w postępowaniu spornym w kolegiach orzekających w składzie pięciu osób — z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 2 ust. 2.

§ 2. 1. Kolegium orzekające Urzędu Patentowego tworzą: przewodniczący, którym jest sędzia sądu wojewódzkiego, mającego siedzibę w m. st. Warszawie, wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości, oraz jako członkowie: dwaj pracownicy Urzędu Patentowego wyznaczeni przez Prezesa tego Urzędu, jeden przedstawiciel związków zawodowych wyznaczony przez Prezesa Urzędu Patentowego z listy zgłoszonej przez Centralną Radę Związków Zawodowych oraz jeden przedstawiciel właściwego stowarzyszenia technicznego wyznaczony przez Prezesa Urzędu Patentowego z listy zgłoszonej przez Naczelną Organizację Techniczną.

§ 5. 1. Przewodniczący i członkowie kolegium orzekającego otrzymują za udział w pracach kolegium odbywających się w godzinach pozasłużbowych odrębne wynagrodzenie za każdą sprawę rozpoznawaną na posiedzeniu. Wysokość tego wynagrodzenia wynosi 40 zł dla przewodniczącego kolegium orzekającego i 25 zł dla każdego z członków tego kolegium.

2. Ponadto zamiejscowi członkowie kolegium otrzymują zwrot kosztów podróży według stawek obowiązujących dla pracowników państwowych.

Rozdział 2.

Komisja Odwoławcza i postępowanie przed tą Komisją.

§ 31. 1. Tworzy się Komisję Odwoławczą przy Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwaną dalej Komisją Odwoławczą.

2. Komisja Odwoławcza ma siedzibę w m. st. Warszawie.

§ 32. Komisja Odwoławcza składa się z przewodniczącego i jego zastępcy, wyznaczonych spośród sędziów Sądu Najwyższego przez Pierwszego Prezesa tego Sądu, oraz z dwunastu przedstawicieli Urzędu Patentowego, dwunastu przedstawicieli związków zawodowych oraz dwunastu przedstawicieli stowarzyszeń technicznych, powołanych przez przewodniczącego Komisji Odwoławczej na wniosek Prezesa Urzędu Patentowe-

go, Centralnej Rady Związków Zawodowych i Naczelnej Organizacji Technicznej.

§ 36. 1. Kolegium orzekające Komisji Odwoławczej składa się z przewodniczącego, którym jest przewodniczący Komisji lub jego zastępca, z dwóch pracowników Urzędu Patentowego, z przedstawiciela związków zawodowych oraz przedstawiciela właściwego stowarzyszenia technicznego, powoływanych do składu kolegium orzekającego przez przewodniczącego Komisji spośród członków tej Komisji. Przepis § 2 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Do przewodniczącego i członków kolegium orzekającego Komisji Odwoławczej mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 3—5.

§ 37. Prezes Urzędu Patentowego może przyznać przewodniczącemu Komisji Odwoławczej za wykonywanie w Komisji Odwoławczej czynności, wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia, zamiast wynagrodzenia, o którym mowa w § 5, wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości nie przekraczającej 1000 zł miesięcznie.

Rozdział 3.

Przepisy końcowe.

§ 44. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

66

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1963 r.

w sprawie utworzenia i organizacji Komisji Rozjemczej przy Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz postępowania przed tą Komisją.

(*Dziennik Ustaw z dnia 13 kwietnia 1963 r. Nr 16, poz. 85*)

Na podstawie art. 123 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Organizacja Komisji Rozjemczej.

§ 1. Tworzy się Komisję Rozjemczą przy Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwaną dalej Komisją Rozjemczą. Komisja Rozjemcza ma siedzibę w m. st. Warszawie.

§ 2. 1. Komisja Rozjemcza rozpatruje wnioski twórców pracowniczych projektów wynalazczych w sprawach wysokości efektów uzyskanych w gospodarce społecznej w wyniku zastosowania projektów wynalazczych oraz wynagrodzenia przysługującego twórcom z tego tytułu, jak również w sprawach dodatkowego wynagrodzenia twórców z tytułu wykonywania przez jednostki gospodarki społecznej uzyskanych za granicą praw z patentów i praw z rejestracji wzorów użytkowych.

2. Komisja Rozjemcza rozpatruje również

wnioski twórców niepracowniczych projektów wynalazczych w sprawach wymienionych w ust. 1, gdy:

1) projekty te zostały przyjęte do zastosowania w gospodarce społecznej na zasadach przewidzianych dla pracowniczych projektów wynalazczych,

2) stosownie do umowy o przeniesienie prawa własności wynalazku lub wzoru użytkowego na rzecz jednostki gospodarki społecznej lub o ustanowienie dla niej prawa stosowania wynalazku lub wzoru użytkowego — wynagrodzenie zostało obliczone na warunkach przewidzianych dla obliczania wynagrodzenia za pracownice projekty wynalazcze.

§ 3. Komisja Rozjemcza składa się z przewodniczącego i jego zastępcy, wyznaczonych spośród sędziów sądu wojewódzkiego, mającego siedzibę na terenie m. st. Warszawy, przez Ministra Sprawiedliwości, z członków wyznaczonych w potrzebnej liczbie przez Prezesa Urzędu Patentowego spośród pracowników tego Urzędu oraz z członków spośród przedstawicieli związków za-

wodowych i stowarzyszeń technicznych, powołanych w potrzebnej liczbie przez Prezesa Urzędu Patentowego z listy zgłoszonej przez Centralną Radę Związków Zawodowych i listy zgłoszonej przez Naczelną Organizację Techniczną.

§ 4. 1. Komisja Rozjemcza orzeka w pięcioosobowych kolegiach orzekających, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 3 i 4.

2. Kolegium orzekające składa się z przewodniczącego, którym jest przewodniczący Komisji Rozjemczej lub jego zastępca, z dwóch przedstawicieli Urzędu Patentowego, jednego przedstawiciela związków zawodowych i jednego przedstawiciela właściwego stowarzyszenia technicznego, powoływanych do składu kolegium orzekającego przez przewodniczącego Komisji Rozjemczej spośród członków tej Komisji.

3. Jeżeli przedmiot rozpoznania przez kolegium orzekające dotyczy projektu wynalazczego wchodzącego w zakres obrony Państwa, w skład kolegium orzekającego wchodzi również przedstawiciel wojska, powołany przez przewodniczącego Komisji Rozjemczej z listy zgłoszonej przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

4. Przewodniczący Komisji Rozjemczej może zarządzić rozpoznanie sprawy ze względu na zawilość sprawy przez kolegium orzekające w składzie powiększonym o dwie osoby.

§ 5. 1. Nadzór nad Komisją Rozjemczą sprawuje Prezes Urzędu Patentowego.

2. Nadzór nie może wkraczać w dziedzinę, w której członkowie Komisji Rozjemczej są niezawisli (§ 7).

§ 6. Członkowie Komisji Rozjemczej są obowiązani do zachowania w tajemnicy wszystkich spraw, o których powzięli, poza rozprawą jawną, wiadomość w związku z pełnieniem swoich funkcji.

§ 7. Członkowie Komisji Rozjemczej są w rozstrzyganiu spraw niezawisli i podlegają tylko ustawom.

§ 8. 1. Przewodniczący i członkowie kolegium orzekającego otrzymują za udział w pracach kolegium odbywających się w godzinach poza służbowych odrębne wynagrodzenie za każdą sprawę, rozpatrywaną na posiedzeniu. Wysokość tego wynagrodzenia wynosi 40 zł — dla przewodniczącego kolegium i 25 zł — dla każdego z członków tego kolegium.

2. Prezes Urzędu Patentowego może przyznać przewodniczącemu Komisji Rozjemczej za wykonywanie w Komisji Rozjemczej czynności wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia — zamiast wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 — wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości nie przekraczającej 1000 zł miesięcznie.

3. Ponadto zamiejscowi członkowie kolegium orzekającego otrzymują zwrot kosztów podróży według stawek obowiązujących dla pracowników państwowych.

Rozdział 2.

Postępowanie przed Komisją Rozjemczą.

§ 9. 1. Wszczęcie postępowania przed Komisją Rozjemczą następuje na wniosek osób wymienionych w § 2.

2. Wniosek należy wnieść bezpośrednio do Komisji Rozjemczej w terminie jednego roku od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o ustaleniu wynagrodzenia, wydanej w administracyjnym toku instancji.

§ 10. 1. Wniosek powinien być wniesiony na piśmie i zawierać: wymienienie jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązanej do wypłaty wynagrodzenia, nadrzędnej jednostki gospodarki uspołecznionej i organu nadrzędnego, które wydały decyzje o ustaleniu wynagrodzenia, zwięzłe przedstawienie sprawy i jasno określone żądanie, wskazanie środków dowodowych oraz podpis i datę.

2. Dokumenty powołane we wniosku mogą być dołączone także w odpisach nie uwierzytelnionych; ich oryginały lub uwierzytelnione odpisy należy złożyć, gdy zostanie z nich dopuszczony dowód.

§ 11. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wniosek składa pełnomocnik,
- 2) odpis wniosku i jego załączników,
- 3) dowód uiszczenia opłaty za wniosek w przepisanej wysokości.

§ 12. 1. Przewodniczący Komisji Rozjemczej bada, czy wniosek odpowiada warunkom przewidzianym w § 10 i § 11 oraz czy został złożony w terminie. W razie stwierdzenia, że wniosek nie odpowiada przepisany warunkom, przewodniczący Komisji Rozjemczej wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku lub usunięcia jego braków w wyznaczonym terminie.

2. W razie nieuzupełnienia wniosku lub nieusunięcia jego braków w terminie, przewodniczący Komisji Rozjemczej pozostawia wniosek bez rozpatrzenia.

§ 13. Kolegium orzekające na posiedzeniu niejawnym odrzuci wniosek:

- 1) z powodu braku właściwości Komisji Rozjemczej do rozpatrzenia wniosku,
- 2) z powodu niewyczerpania administracyjnego toku instancji,
- 3) z powodu przekroczenia terminu do złożenia wniosku, jeżeli termin nie został przywrócony,
- 4) z powodu braku legitymacji wnioskodawcy do złożenia wniosku.

§ 14. 1. Jeżeli wniosek odpowiada przepisany warunkom, przewodniczący Komisji Rozjemczej doręcza jednostce gospodarki uspołecznionej, obowiązanej do wypłaty wynagrodzenia, odpis wniosku i załączonych do niego dokumentów, w celu nadesłania pisemnego wyjaśnienia łącznie z dwoma jego odpisami w wyznaczonym przynajmniej trzydziestodniowym terminie.

2. Równocześnie przewodniczący Komisji Rozjemczej zwraca się do jednostki gospodarki uspołecznionej wymienionej w ust. 1 oraz do organów, które wydały decyzję w sprawie wynagrodzenia, o nadesłanie w wyznaczonym terminie akt dotyczących przedmiotu wniosku.

§ 15. 1. W razie śmierci wnioskodawcy przewodniczący kolegium orzekającego w drodze postanowienia zawiesi postępowanie do czasu zgłoszenia się prawnych następców.

2. W razie niezgłoszenia się prawnych następców wnioskodawcy w okresie roku od dnia zawieszenia postępowania kolegium orzekające wyda decyzję o umorzeniu postępowania.

§ 16. Kolegium orzekające może w drodze postanowienia zawiesić postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia przez inny organ albo sąd.

§ 17. Kolegium orzekające wyda decyzję o umorzeniu postępowania w razie cofnięcia wniosku przez wnioskodawcę przed rozstrzygnięciem sprawy przez Komisję Rozjemczą.

§ 18. W sprawach wymienionych w §§ 15—17 oraz w sprawach zawieszenia postępowania kolegium orzekające może orzekać również na posiedzeniach niejawnych.

§ 19. 1. Kolegium orzekające rozpatruje sprawę na rozprawie.

2. Przewodniczący Komisji Rozjemczej wyznacza datę rozprawy kolegium orzekającego, o czym zawiadamia wnioskodawcę oraz jednostkę gospodarki uspołecznionej obowiązana do wypłaty wynagrodzenia, jako strony, a także nadrzędną jednostkę gospodarki uspołecznionej i organ nadrzędny, które wydały w toku postępowania administracyjnego decyzję o wynagrodzeniu. Do zawiadomienia doręcza się odpis wyjaśnienia, nadesłanego przez jednostkę gospodarki uspołecznionej stosownie do § 14 ust. 1.

3. Zawiadomienia o rozprawie powinny być doręczone stronom i organom wymienionym w ust. 1 przynajmniej na 7 dni przed rozprawą.

§ 20. Rozprawy kolegium orzekającego są jawne. W razie rozpatrywania sprawy wchodzącej w zakres obrony Państwa przewodniczący kolegium orzekającego zarządza tajność rozprawy. Przewodniczący kolegium orzekającego może zarządzić tajność rozprawy również z innych ważnych przyczyn.

§ 21. W razie nie usprawiedliwionego niestawiennictwa stron lub ich pełnomocników na rozprawie rozprawa może być przeprowadzona i decyzja wydana w nieobecności stron.

§ 22. Kolegium orzekające może także uwzględniać okoliczności nie powołane przez strony i dopuścić dowody przez nie zgłoszone.

§ 23. 1. Kolegium orzekające może wezwać na rozprawę i przesłuchać świadków oraz zasięgać opinii biegłych. Może również o przesłuchanie świadków oraz o uzyskanie opinii biegłego zwrócić się do właściwych miejscowo sądów powiatowych.

2. Przed przesłuchaniem świadka należy uprzedzić go o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania w przypadkach prawem przewidzianych oraz o odpowiedzialności za fałszywe zeznania.

§ 24. 1. Kolegium orzekające przeprowadza postępowanie dowodowe na rozprawie, jednakże może zlecić przeprowadzenie tego postępowania lub jego części jednemu lub kilku ze swych członków. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 23.

2. O terminie przeprowadzenia postępowania dowodowego zawiadamia się strony lub ich pełnomocników.

§ 25. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący kolegium orzekającego i protokolant.

§ 26. 1. Komisja Rozjemcza rozstrzyga sprawę przez wydanie orzeczenia.

2. Orzeczenia rozstrzygają sprawę co do jej istoty i są ostateczne.

§ 27. 1. Sentencja orzeczenia powinna zawierać datę wydania, nazwiska członków kolegium orzekającego i protokolanta, wymienienie stron, oznaczenie przedmiotu sprawy oraz jej rozstrzygnięcie, a także rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania.

2. Sentencję orzeczenia podpisują wszyscy członkowie kolegium, którzy brali udział w jego wydaniu.

§ 28. 1. Kolegium orzekające wydaje orzeczenie zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

2. Członek kolegium, który nie godzi się z większością, może złożyć zdanie odrębne i jego uzasadnienie.

§ 29. 1. Sentencję orzeczenia przewodniczący kolegium orzekającego ogłasza publicznie bezpośrednio po rozprawie, podając krótkie uzasadnienie rozstrzygnięcia.

2. Gdyby ogłoszenie sentencji orzeczenia nie mogło nastąpić bezpośrednio po rozprawie, kolegium orzekające może odroczyć ogłoszenie sentencji, o czym przewodniczący kolegium ogłosi oznaczając dzień ogłoszenia orzeczenia.

§ 30. 1. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać faktyczne i prawne podstawy rozstrzygnięcia.

2. Orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się stronom.

§ 31. 1. Osobie, której żądanie zgłoszone we wniosku (§ 9 ust. 1) zostało uwzględnione, służy prawo do zwrotu niezbędnych kosztów postępowania, z wyjątkiem kosztów wywołanych przez jej niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie albo przez opóźnienie zgłoszenia dowodów. O przyznaniu kosztów postępowania od jednostki gospodarki uspołecznionej, która jest obowiązana do wypłaty wynagrodzenia, postanawia kolegium orzekające na posiedzeniu niejawnym, jeżeli nie nastąpiło to w orzeczeniu kolegium (§ 27 ust. 1).

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy jednostka gospodarki uspołecznionej nie dała powodu do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania przed Komisją Rozjemczą i uznała w wyjaśnieniu złożonym w myśl § 14 ust. 1 zawarte we wniosku żądanie.

§ 32. 1. W razie nieuwzględnienia żądania zgłoszonego we wniosku, koszty postępowania ponosi wnioskodawca. Jednakże kolegium orzekające może ze względu na okoliczności sprawy postanowić o zwrocie wnioskodawcy połowy opłaty, tudzież o ponoszeniu innych kosztów postępowania przez strony w równych częściach.

2. W razie umorzenia postępowania z powodu cofnięcia wniosku przed rozstrzygnięciem sprawy, kolegium orzekające postanowi o zwrocie wnioskodawcy połowy opłaty; inne koszty postępowania ponosi wnioskodawca.

3. W razie odrzucenia wniosku (§ 13) kolegium orzekające na posiedzeniu niejawnym wyda postanowienie o zwrocie opłaty za wniosek.

Rozdział 3.

Przepisy końcowe.

§ 33. W przypadkach nie unormowanych w rozporządzeniu mają odpowiednio zastosowanie

przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 34. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim zainteresowanym ministrom.

§ 35. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

67

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 kwietnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie ogólnych warunków higieniczno-sanitarnych w nowo budowanych lub przebudowywanych zakładach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 kwietnia 1963 r. Nr 18, poz. 97)

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejściu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji w sprawie warunków higieniczno-sanitarnych obowiązujących w nowo budowanych lub przebudowywanych zakładach przemysłowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie ogólnych warunków higieniczno-sanitarnych w nowo budowanych lub przebudowywanych zakładach przemysłowych (Dz. U. Nr 53, poz. 316), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 51:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Szatnie mogą być sytuowane w suterenach i w podziemiu pod warunkiem zastosowania

odpowiedniej izolacji ścian zewnętrznych i podłóg, zabezpieczającej pomieszczenie przed wilgocią i nadmiernymi stratami ciepła, oraz zapewnienia łatwej ewakuacji ludzi z tych pomieszczeń.

3. W szatniach usytuowanych w suterenach lub podziemiach przeznaczonych do przechowywania odzieży przez co najmniej 25 pracowników, niezależnie od wentylacji naturalnej, powinna być zastosowana wentylacja mechaniczna.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W szatniach usytuowanych w suterenach lub podziemiach nie mogą być zatrudnieni pracownicy stale obsługujący szatnie.”;

2) § 52 otrzymuje brzmienie:

„§ 52. Wysokość pomieszczenia szatni w świetle nie może być mniejsza niż 2,2 m.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

68

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 kwietnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 maja 1963 r. Nr 19, poz. 102)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej (Dz. U. Nr 40, poz. 241) w § 4 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Niezależnie od korekt, o których mowa w

art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), Minister Gospodarki Komunalnej może określać w drodze zarządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów, dodatkowe tytuły korekt wyniku (dodatnich i ujemnych).”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

69

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 27 kwietnia 1963 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie stanowisk i uposażeń sędziów oraz innych pracowników Sądu Najwyższego.

(Monitor Polski z dnia 9 maja 1963 r. Nr 38, poz. 185)

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 11, poz. 54) Rada Państwa uchwała:

§ 1. W uchwale Rady Państwa z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie stanowisk i uposażeń sędziów oraz innych pracowników Sądu Najwyższego (*Monitor Polski* Nr 45, poz. 211) wprowadza się następującą zmianę:

Po § 4 dodaje się § 4¹ w brzmieniu:
„§ 4¹. Członkom Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 500 złotych miesięcznie”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1963 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

70

UCHWAŁA Nr 108 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1963 r.

w sprawie zasad współpracy pomiędzy szkołami wyższymi a jednostkami organizacyjnymi gospodarki uspołecznionej.

*(Monitor Polski z dnia 17 kwietnia 1963 r. Nr 32, poz. 163)**(Wyciąg)***III. Zasady zlecenia i wykonywania pozaplanowanych prac naukowo-badawczych, usługowo-badawczych i usługowych.**

§ 9. 1. Przy wykonywaniu prac pozaplanowanych zleconych szkole wyższej mogą być zatrudnieni:

a) pracownicy nauki, starsi wykładowcy, wykładowcy, nauczyciele umiejętności praktycznych i zawodu oraz pracownicy naukowo-techniczni szkoły,

b) pracownicy angażowani dodatkowo do prac pozaplanowanych przez szkołę na podstawie umów o pracę,

c) pracownicy zleceniodawcy,

d) inni pracownicy spoza szkoły, nie zatrudnieni przez zleceniodawcę, angażowani na zasadzie umowy zlecenia lub umowy o dzieło,

e) w wyjątkowych przypadkach — studenci.

2. Pracownicy etatowi szkoły wyższej, wymienieni w ust. 1 lit. a), wynagradzani są za wykonywanie prac pozaplanowanych na podstawie indywidualnych umów o dzieło lub umów-zlecenia, zawieranych w trybie obowiązujących przepisów przez rektora szkoły wyższej lub osobę przez niego upoważnioną.

3. Pracownicy angażowani dodatkowo przez szkołę wyższą na podstawie umów o pracę, wymienieni w ust. 1 lit. b), wynagradzani są:

a) według zasad określonych przepisami lub normami przewidzianymi w umowach zbiorowych stosowanych w odpowiednich zawodach lub specjalnościach, jeśli zatrudnieni są w przedsię-

biorstwach szkół wyższych działających według zasad rozrachunku gospodarczego (§ 20 ust. 1 i 2) lub w placówkach naukowo-badawczych szkół wyższych albo ich zakładach usługowych, konstrukcyjnych, remontowych itp., prowadzonych według zasad przewidzianych dla gospodarstw pomocniczych (§ 20 ust. 3).

b) na warunkach określonych dla odpowiedniej kategorii pracowników (naukowo-technicznych, administracyjnych, robotników i obsługi) zatrudnionych w szkołach wyższych, jeśli zaangażowani zostali do wykonywania prac w katedrach nie posiadających placówek prowadzonych według zasad przewidzianych dla gospodarstw pomocniczych (§ 20 ust. 3).

4. Pracownicy zleceniodawcy wymienieni w ust. 1 lit. c) są bądź delegowani przez zamawiającego, bądź zatrudnieni przez niego w formie godzin nadliczbowych albo zleceń lub umów o dzieło. Warunki pracy tych pracowników uzgadnia zleceniodawca ze szkołą wyższą.

5. Zlecenie części pracy pozaplanowej szkoły wyższej pracownikom nie będącym pracownikami szkoły ani zleceniodawcy, wymienionym w ust. 1 lit. d), może odbywać się jedynie za zgodą jednostki organizacyjnej będącej ich głównym miejscem pracy na warunkach uzgodnionych z zainteresowanym pracownikiem. Umowę zawiera i wypłaca wynagrodzenie szkoła wyższa zlecająca pracę.

6. Ministrowie nadzorujący szkoły wyższe określą w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac i Ministerstwem Finansów szczegółowe warunki zatrudniania przy pracach pozaplanowanych pracowników nie zatrudnionych na stałe w szkołach wyższych, wymienionych w ust. 1 lit. b)—e).

§ 10. 1. Wynagrodzenia niżej wymienionych pracowników szkoły wyższej, należne za wykonywanie prac pozaplanowych szkoły, wypłaca się na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło; podstawą obliczenia wynagrodzenia jest pracochłonność wykonywanych zadań, określona w godzinach pracy mnożonych przez następujące stawki godzinowe:

a) profesorowie zwyczajni	60 zł,
b) profesorowie nadzwyczajni	55 zł,
c) docenci	45 zł,
d) starsi wykładowcy, adiunkci i wykładowcy	40 zł,
e) starsi asystenci	30 zł,
f) asystenci	20 zł,
g) pracownicy naukowo-techniczni oraz nauczyciele umiejętności praktycznych i zawodu	do 30 zł.

2. Umowa może również przewidywać dodatkowe wynagrodzenie za osiągnięcie większych efektów lub za skrócenie czasu wykonania pracy.

3. Wynagrodzenie za wykonywanie prac pozaplanowych szkoły wyższej przez pracowników naukowych szkoły, wymienionych w ust. 1 lit. a)–f), biorących udział w wykonywaniu prac pozaplanowych szkoły na podstawie umowy o dzieło lub zlecenia, nie może przekroczyć 70% uposażenia zasadniczego pobieranego w szkole i podlega rozliczeniu w stosunku rocznym. Ograniczenie to nie dotyczy przypadków uregulowanych inaczej szczególnymi przepisami.

4. Wynagrodzenie pracowników naukowo-technicznych oraz nauczycieli wymienionych w ust. 1 lit. g), z tytułu wykonywania prac pozaplanowych szkoły wyższej w godzinach nadobowiązkowych, na podstawie umowy o dzieło lub zlecenia nie może przekroczyć 50% zasadniczego ich wynagrodzenia otrzymywanego z tytułu ich zatrudnienia w szkole wyższej lub jej placówce. Stawki wynagrodzeń ustala się na podstawie przepisów, według których pracownicy ci są wynagradzani, w wysokości 1/175 miesięcznego wynagrodzenia za każdą przepracowaną godzinę, z tym że najwyższa stawka nie może przekroczyć 30 zł za jedną godzinę pracy. Przekroczenie 50%-owego limitu wynagrodzeń może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach na podstawie decyzji ministra nadzorującego szkołę wyższą za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

5. W razie konieczności zatrudnienia przy wykonywaniu prac pozaplanowych pracowników administracyjno-obsługowych, można — zamiast dodatkowych pracowników etatowych — zaangażować do wykonania tych prac w godzinach nadobowiązkowych pracowników administracji i obsługi zatrudnionych w szkole wyższej lub jej placówkach. Zasady limitowania oraz obliczania wysokości stawek wynagrodzeń za prace pozaplanowe, wykonywane w godzinach nadobowiązkowych, określone w ust. 4, stosuje się odpowiednio do pracowników administracji i obsługi szkół wyższych.

6. Samodzielni pracownicy nauki korzystający z zezwolenia na dodatkową pracę poza głównym miejscem zatrudnienia w wymiarze przekraczającym pół etatu, pomocniczy pracownicy nauki

korzystający z zezwolenia rektora na dodatkowe zatrudnienie oraz starsi wykładowcy i wykładowcy zatrudnieni łącznie w wymiarze przekraczającym jeden etat (np. 1 i 1/2 etatu w dwóch instytucjach), nie mogą otrzymywać dodatkowego wynagrodzenia z tytułu wykonywania prac pozaplanowych w szkole wyższej. Pracownikom tym mogą być jednak przyznawane nagrody z rektorskiego funduszu nagród za udział w wykonywaniu prac pozaplanowych zgodnie z § 14.

7. W wyjątkowych indywidualnych przypadkach minister nadzorujący szkołę wyższą może za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zastosować stawkę wynagrodzeń wyższą niż przewidziana w ust. 1 i 4, nie przekraczającą jednak dwukrotnej wysokości tych stawek.

§ 12. 1. Świadczenia jednostki organizacyjnej gospodarki społecznej, zlecającej szkole wyższej prace pozaplanowe, obejmują pokrycie kosztów zakupu potrzebnych materiałów i urządzeń, kosztów robocizny pracowników szkoły, studentów i pracowników zaangażowanych przez szkołę oraz narzut obliczony w wysokości 150% w stosunku do robocizny bezpośredniej pracowników opłacanych przez szkołę.

4. Koszt robocizny bezpośredniej, o którym mowa w ust. 1, ustala się sumując ilość godzin wszystkich pracowników uczestniczących w wykonaniu pracy pozaplanowej, pomnożonej przez odpowiednie stawki wynagrodzenia za godzinę pracy lub uwzględniając całość umownego wynagrodzenia za pracę. Koszt robocizny studentów uczestniczących w wykonaniu pracy pozaplanowej oblicza się według stawek przewidzianych w § 10 ust. 1 lit. f) dla asystentów.

5. Ministrowie nadzorujący szkoły wyższe mogą ustalić, że odpłatność za niektóre rodzaje prac pozaplanowych może być obliczana zgodnie z obowiązującymi cennikami, określając w tych przypadkach zasady kalkulacji kosztów.

6. Przy pracach pozaplanowych o charakterze nowatorskim, dla których brak jest kryteriów do kalkulacji wstępnej, dopuszcza się ustalanie kosztów na podstawie kalkulacji wynikowej.

§ 13. 1. Nadwyżkę z narzutu, o którym mowa w § 12 ust. 1, uzyskaną po pokryciu wszystkich kosztów, rektor szkoły przeznacza:

b) do 20% na rektorski fundusz nagród przeznaczony dla pracowników naukowych i technicznych szkoły wyższej oraz dla studentów za osiągnięcia uzyskane przy wykonywaniu prac naukowo-badawczych planowych i pozaplanowych,

c) do 10% na cele socjalne i kulturalne szkoły wyższej.

2. Minister nadzorujący szkołę wyższą może w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach zwiększyć udział przeznaczony na cele socjalne i kulturalne szkoły wyższej do 20%.

4. Minister Szkolnictwa Wyższego oraz inni właściwi ministrowie opracują w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac regulamin funduszu

nagród, o którym mowa w ust. 1 lit. b), określają zasady i tryb przyznawania nagród.

§ 14. 1. Z rektorskiego funduszu nagród, o którym mowa w § 13 ust. 1 lit. b), przyznawane są nagrody pracownikom szkół wyższych za konkretne wyniki określonych prac naukowo-badawczych objętych planem prac szkół wyższych oraz prac pozaplanowych wykonywanych zarówno na zasadach odpłatności, jak i nieodpłatnie, zgodnie z § 10 ust. 6, w których wykonaniu aktywnie uczestniczyli.

2. Przyznanie nagrody z rektorskiego funduszu nagród nie stanowi przeszkody do otrzymania przez pracownika nagród przewidzianych innymi szczególnymi przepisami.

3. Z rektorskiego funduszu nagród nie mogą być przyznawane nagrody pracownikom pełniącym funkcję rektora, prorektora i dziekana. Minister nadzorujący szkołę wyższą może przyznawać wymienionym pracownikom nauki nagrody za wyniki prac z funduszu nagród.

§ 15. 1. Rektor szkoły wyższej organizuje ewidencję i kontrolę zapewniającą przestrzeganie zasad wynagradzania za pracę dodatkową ustaloną w §§ 9—11 i 14.

2. Senat i rady wydziałowe oraz organizacje społeczno-polityczne szkół wyższych analizują celowość i efektywność prowadzonych przez szkołę prac pozaplanowych.

IV. Przepisy końcowe.

§ 16. 1.

4. Szkoła wyższa, która zakończyła z wynikiem pomyślnym powierzoną jej pracę naukowo-

-badawczą, ma obowiązek udzielenia pomocy w podjęciu przez zainteresowaną jednostkę organizacyjną gospodarki społecznej niezbędnych dla danej pracy prób zmierzających do jej realizacji. Minister Szkolnictwa Wyższego i inni ministrowie nadzorujący szkoły wyższe określą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki rodzaje prac, które można przedstawiać do nagród wymienionych w § 13 ust. 1 lit. b) tylko po stwierdzeniu pomyślnych wyników tych prób.

§ 22. 1. Z dniem wejścia w życie uchwały traci moc uchwała nr 2 Prezydium Rządu z dnia 7 stycznia 1955 r. w sprawie współpracy szkół wyższych z jednostkami gospodarki społecznej, urzędami i instytucjami w zakresie prac naukowo-badawczych i naukowo-usługowych (Monitor Polski Nr 5, poz. 64), jak również wydane na jej podstawie zarządzenia wykonawcze.

2. Prace rozpoczęte przed dniem wejścia w życie uchwały i nie zakończone do dnia 31 grudnia 1963 r. powinny być kontynuowane po tym terminie po sporządzeniu nowej umowy na warunkach i w trybie przewidzianym niniejszą uchwałą.

§ 24. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

71

UCHWAŁA Nr 109 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1963 r.

w sprawie zasad współpracy pomiędzy placówkami naukowymi Polskiej Akademii Nauk a jednostkami organizacyjnymi gospodarki społecznej.

(Monitor Polski z dnia 17 kwietnia 1963 r. Nr 32, poz. 164)

(Wyciąg)

III. Zasady zlecania i wykonywania pozaplanowych prac naukowo-badawczych i naukowo-usługowych.

§ 5. 1. Przy wykonywaniu zleconych placówce naukowej prac pozaplanowych mogą być zatrudnieni:

a) pracownicy nauki, pracownicy techniczno-badawczy, naukowo-techniczni oraz inżynierijno-techniczni placówki,

b) pracownicy angażowani dodatkowo do prac pozaplanowych przez placówkę naukową na podstawie umów o pracę,

c) pracownicy zleceniodawcy,

d) inni pracownicy spoza placówki naukowej angażowani na zasadzie umowy o dzieło lub umowy zlecenia.

2. Pracownicy etatowi placówki, wymienieni w ust. 1 lit. a), wynagradzani są za wykonywa-

nie prac pozaplanowych na podstawie indywidualnych umów o dzieło lub umów zlecenia, zawieranych w trybie obowiązujących przepisów przez dyrektora (kierownika) placówki lub osobę przez niego upoważnioną.

3. Pracownicy angażowani dodatkowo przez placówkę naukową na podstawie umów o pracę, wymienieni w ust. 1 lit. b), wynagradzani są według zasad określonych przepisami lub normami przewidzianymi w umowach zbiorowych stosowanych w odpowiednich zawodach lub specjalnościach.

4. Pracownicy zleceniodawcy wymienieni w ust. 1 lit. c) są bądź delegowani przez zamawiającego, bądź zatrudnieni przez niego w formie godzin nadliczbowych albo zleceń lub umów o dzieło. Warunki pracy tych pracowników uzgadnia zleceniodawca z placówką naukową.

5. Zlecenie części pracy pozaplanowej placówki pracownikom nie zatrudnionym przez tę pla-

cówkę lub zleceniodawcę, wymienionym w ust. 1 lit. d), może się odbywać jedynie za zgodą jednostki organizacyjnej będącej jej głównym miejscem pracy, na warunkach uzgodnionych z zainteresowanym pracownikiem.

6. Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk określi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i Ministrem Finansów szczegółowe warunki zatrudniania przy pracach pozaplanowych pracowników nie zatrudnionych stale w placówkach naukowych PAN, wymienionych w ust. 1 lit. b)—d).

§ 6. 1. Wynagrodzenia niżej wymienionych pracowników placówki naukowej, należne za wykonywanie prac pozaplanowych, wypłaca się na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło; podstawą obliczenia wynagrodzenia jest pracochłonność wykonywanych zadań, określona w godzinach pracy mnożonych przez następujące stawki godzinowe:

a) profesorowie zwyczajni	60 zł,
b) profesorowie nadzwyczajni	55 zł,
c) docenci	45 zł,
d) starsi pracownicy techniczno-badawczy, adiunkci i pracownicy techniczno-badawczy	40 zł,
e) starsi asystenci	30 zł,
f) asystenci	20 zł,
g) pracownicy naukowo-techniczni i inżynierijno-techniczni	do 30 zł.

2. Umowa może również przewidywać dodatkowe wynagrodzenie za osiągnięcie większych efektów lub za skrócenie czasu wykonania pracy.

3. Wynagrodzenie za wykonywanie przez pracowników naukowych placówki, wymienionych w ust. 1 lit. a)—f), prac pozaplanowych na podstawie umowy o dzieło lub zlecenia nie może przekroczyć 70% uposażenia zasadniczego pracownika, pobieranego w placówce, i podlega rozliczeniu w stosunku rocznym, bądź 60% uposażenia, jeżeli pracownik jest wynagradzany w placówce według zasad rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226). Ograniczenia te nie dotyczą przypadków uregulowanych inaczej szczególnymi przepisami.

4. Wynagrodzenie pracowników wymienionych w ust. 1 lit. g) z tytułu wykonywania prac pozaplanowych placówki naukowej w godzinach nadobowiązkowych na podstawie umowy o dzieło lub zlecenia nie może przekroczyć 50% zasadniczego ich wynagrodzenia otrzymywanego z tytułu ich zatrudnienia w placówce i podlega rozliczeniu w stosunku rocznym. Stawki wynagrodzeń ustala się na podstawie przepisów, według których pracownicy ci są wynagradzani, w wysokości 1/175 miesięcznego wynagrodzenia za każdą przepracowaną godzinę, z tym że najwyższa stawka nie może przekroczyć 30 zł za jedną godzinę pracy. Przekroczenie 50% limitu wynagrodzeń może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach na podstawie decyzji Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

5. W razie konieczności zatrudnienia przy wy-

konywaniu prac pozaplanowych pracowników administracyjno-obługowych, można — zamiast dodatkowych pracowników etatowych — zaangażować do wykonania tych prac w godzinach nadobowiązkowych pracowników administracji i obsługi zatrudnionych w placówce. Zasady limitowania oraz obliczania wysokości stawek wynagrodzeń za prace pozaplanowe określone w ust. 4, wykonywane w godzinach nadobowiązkowych, stosuje się odpowiednio do pracowników administracji i obsługi placówek naukowych.

6. Samodzielni pracownicy nauki korzystający z zezwolenia na dodatkową pracę poza głównym miejscem zatrudnienia w wymiarze przekraczającym pół etatu i pomocniczy pracownicy nauki zatrudnieni łącznie w wymiarze przekraczającym jeden etat (np. jeden i pół etatu w 2 instytucjach) nie mogą otrzymywać dodatkowego wynagrodzenia z tytułu wykonywania prac pozaplanowych w placówce naukowej. Pracownikom tym mogą być jednak przyznawane nagrody z funduszu nagród za udział w wykonywaniu prac pozaplanowych zgodnie z § 9.

7. W wyjątkowych indywidualnych przypadkach Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk może za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zastosować stawkę wynagrodzeń wyższą niż przewidziana w ust. 1 i 4, nie przekraczającą jednak dwukrotnej wysokości tych stawek.

§ 7. 1. Świadczenia jednostki organizacyjnej gospodarki społecznej, zlecającej placówce naukowej PAN prace pozaplanowe, obejmują pokrycie kosztów zakupu potrzebnych materiałów i urządzeń, koszt robocizny pracowników placówki i pracowników przez placówkę zaangażowanych oraz narzut obliczony w wysokości 100% w stosunku do robocizny bezpośredniej pracowników opłacanych przez placówkę.

4. Koszt robocizny bezpośredniej, o którym mowa w ust. 1, ustala się, sumując ilości godzin wszystkich pracowników uczestniczących w wykonaniu pracy pozaplanowej, pomnożone przez odpowiednie stawki wynagrodzenia za godzinę pracy, lub uwzględniając całość umownego wynagrodzenia za pracę.

5. Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk może ustalić, że odpłatność za niektóre rodzaje prac pozaplanowych może być obliczana zgodnie z obowiązującymi cennikami, określając w tych przypadkach zasady kalkulacji kosztów.

6. Przy pracach pozaplanowych o charakterze nowatorskim, dla których brak jest kryteriów do kalkulacji wstępnej, dopuszcza się ustalenie kosztów na podstawie kalkulacji wynikowej.

§ 8. 1. Nadwyżkę z narzutu, o którym mowa w § 7 ust. 1, uzyskaną po pokryciu wszystkich kosztów, dyrektor (kierownik) placówki przeznaczają:

b) do 20% na fundusz nagród przeznaczony dla pracowników naukowych i technicznych placówki naukowej za osiągnięcia uzyskane przy wykonywaniu prac naukowo-badawczych, planowych i pozaplanowych,

c) do 10% na cele socjalne i kulturalne placówki.

2. Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk może w wyjątkowych uzasadnionych przypadkach zwiększyć udział przeznaczony na cele socjalne i kulturalne placówki do 20%.

4. Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk opracuje w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac regulamin funduszu nagród, o którym mowa w ust. 1 lit. b), określający zasady i tryb przyznawania nagród.

§ 9. 1. Z funduszu nagród, o którym mowa w § 8 ust. 1 lit. b), przyznawane są nagrody pracownikom placówki naukowej za konkretne wyniki określonych prac naukowo-badawczych objętych planem prac placówki oraz prac poza-planowych wykonywanych przez pracowników zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, zgodnie z § 6 ust. 6, w których wykonaniu aktywnie uczestniczyli.

2. Przyznanie nagrody z funduszu nagród nie stanowi przeszkody do otrzymania przez pracownika nagród przewidzianych innymi szczególnymi przepisami.

§ 10. 1. Dyrektor (kierownik) placówki organizuje ewidencję i kontrolę zapewniającą przestrzeganie zasad wynagradzania za pracę dodatkową, ustalonych w §§ 5, 6, 9.

IV. Przepisy końcowe.

§ 11. 1.

3. Placówka naukowa Polskiej Akademii Nauk, która zakończyła z wynikiem pomyślnym powierzoną jej pracę naukowo-badawczą, ma obowiązek udzielania pomocy w podjęciu przez zainteresowaną jednostkę organizacyjną gospodarki uspołecznionej niezbędnych dla danej pracy prób, zmierzających do jej realizacji. Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk określi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki rodzaje prac, które można przedstawiać do nagród wymienionych w § 8 ust. 1 lit. b) tylko po stwierdzeniu pomyślnych wyników tych prób.

§ 16. Prace rozpoczęte przed dniem wejścia w życie uchwały i nie zakończone do dnia 31 grudnia 1963 r. powinny być kontynuowane po tym terminie po sporządzeniu umowy na warunkach i w trybie przewidzianym niniejszą uchwałą.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

72

UCHWAŁA Nr 124 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 kwietnia 1963 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołecznionych wykonywanej przez banki.

(Monitor Polski z dnia 24 kwietnia 1963 r. Nr 33, poz. 168)

§ 1. W § 14 ust. 6 uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołecznionych wykonywanej przez banki (Monitor Polski Nr 29, poz. 123) dodaje się zdanie: „W pozostałych przedsiębiorstwach decyduje o nie-

stosowaniu ograniczeń wynikających z ust. 3 może w gospodarczo uzasadnionych przypadkach powziąć bank na wniosek zjednoczenia.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

73

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 25 kwietnia 1963 r.

w sprawie szczegółowych zasad zaliczania lat pracy do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat w instytutach naukowo-badawczych.

(Monitor Polski z dnia 15 maja 1963 r. Nr 39, poz. 194)

Na podstawie art. 19, 26 i 29 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Samodzielnym pracownikom nauki za-

trudnionym w instytutach naukowo-badawczych do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat zalicza się wszystkie okresy pracy na stanowisku samodzielnego pracownika nauki:

1) po uzyskaniu stopnia naukowego lub tytułu naukowego docenta albo tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego,

2) przed uzyskaniem stopnia lub tytułu, o któ-

rym mowa w pkt 1, o ile stopień lub tytuł taki został im następnie nadany przez właściwą władzę i we właściwym trybie.

2. Samodzielnym pracownikom nauki zatrudnionym w instytutach naukowo-badawczych, którzy byli uprzednio zatrudnieni w szkole wyższej lub Polskiej Akademii Nauk, do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również wszystkie okresy pracy, które były im zaliczane do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat w szkole wyższej lub Polskiej Akademii Nauk.

§ 2. 1. Samodzielnym pracownikom naukowo-badawczym zatrudnionym w instytutach naukowo-badawczych do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat zalicza się wszystkie okresy pracy na stanowisku samodzielnego pracownika naukowo-badawczego od dnia powołania ich na to stanowisko w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 228).

2. W razie zaliczania pracownikom, o których mowa w ust. 1, do okresu pracy wymaganego

do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat dotychczasowego okresu pracy naukowo-badawczej w instytucie w trybie § 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) — termin 31 marca 1962 r. uważa się za dotrzymany, jeżeli w tym terminie wpłynął do rady naukowej instytutu wniosek o powołanie pracownika na samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

§ 3. Zaliczenie do okresu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do dodatku za wysługę lat okresów pracy w myśl zasad ustalonych w zarządzeniu następuje z dniem pierwszym miesiąca po udokumentowaniu tych okresów.

§ 4. Zarządzenie ma odpowiednie zastosowanie do samodzielnich pracowników nauki i samodzielnich pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 32 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa 56, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.
